

u zaměstnavatele počíná konati práce a služby na podkladě poměru pracovního, služebního neb učňovského, anebo alespoň dává zaměstnavateli pracovní sílu k dispozici a tento jí může disponovati. Pak nelze však jinak vykládati ani shora cit. ustanovení § 31, odst. 1.: (»p o č á t e k z a m ě s t n á n í«), které obsahem svým se kryje s ustanovením § 13, č. 1, odst. 2. (»vstoupí do zaměstnání«), neboť i povinnost ohlašovací tu stanovená vztahuje se na osoby, podrobené pojištění tedy po rozumu § 1, odst. 1. ony, které vykonávají práce a služby v poměru pracovním, služebním a učňovským, čili jsou u zaměstnavatele zaměstnány. Opačný výklad vedl by k důsledkům, které by odporovaly znění a intencím zákona. Přijetí do práce, t. j. uzavření smlouvy pracovní, služební a učňovské samo o sobě nezakládá podle § 1, odst. 1. ještě pojištění, v důsledku toho ani členství u příslušné pokladny nemocenské, jež se vztahuje podle § 13, č. 1, odst. 1. jen na osoby pojištění podrobené, a ze stejného důvodu ani povinnost ohlašovací po rozumu § 31, odst. 1. Povinnost tato stihá zaměstnavatele podle výslovného znění předpisu zákona tehdy, když jde o osoby podrobené pojištění, t. j. vykonávající práce a služby, a jest pak třídní lhůtu v § 31, odst. 1. počítati ode dne, kdy alespoň pracovní sílu svoji dali zaměstnavateli k dispozici a tento jí mohl také disponovati.

(Nález nejv. správ. soudu ze 7./2. 1924, č. 2091/24.)

K § 8, odst. 3. n. z. Rozhodnutím ze dne 13. června 1922, č. 21 B 2223/3 ai 1921, č. 197.850 ai 1922, vyslovila zemská správa politická v Praze na základě § 66 nem. zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z. ve sporu všeobecné veřejné nemocnice v J. H. s okresní nemocenskou pokladnou v K., že pokladna tato jest dle § 8, odst. 3. nem. zákona povinna nahraditi útraty, vzešlé ošetřováním člena svého, F. T. v této nemocnici od 17. června do 1. července 1921, za 15 dnů částkou 241 K.

Odvolání okresní nemocenské pokladny ministerstvo sociální péče rozhodnutím ze dne 4. září 1922, č. 7733 F nevyhovělo z důvodů rozhodnutí prvního.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nejvyšší správní soud toto;

§ 8 zákona o nemocenském pojištění připouští, aby onemocnělému členu nemocenské pokladny místo bezplatného lékařského ošetřování, potřebných léčiv a nemocenského, na něž má nárok podle § 6, poskytnuto bylo na útraty nemocen. pokladny bezplatné léčení a ošetřování v nemocnici podle poslední třídy, a ukládá v důsledku toho v odst. 3. nemocenské pokladně povinnost nahraditi nemocnici veřejné náklady za léčení a ošetřování podle poslední třídy do 4 neděl. Co jest rozuměti léčením a ošetřováním v nemocnici veřejné, vykládá blíže zákon ze dne 5. března 1888 zemsk. zák. pro Čechy, č. 19 v § 4, podle něhož veřejné nemocnice poskytují přijatým nemocným jednak přiměřenou pomoc lékařskou a léky, jednak lože a pobyt v místnosti zařízené tak, aby vyhovovala potřebám nemocných, dále stravu, dohled a obsluhu, a v případě úmrtí pohřeb.

Nárok veřejné nemocnice v J. H., vznesený na stěžující si pokladnu, opřen byl o tvrzení, že F. T. byl do nemocničního ošetřování přijat dne 17. června a propuštěn dne 1. července 1921. Tím veřejná nemocnice nemohla míniti nic jiného, nežli, že poskytovala Františku T. po 15 dní to, zač jí citovaný zemský zákon a § 8 zákona o nemocenském pojišťování přiznává právo žádati poplatek.

Okresní nemocenská pokladna však během správního řízení popírala,

že by Františku T. bylo poskytnuto v nemocnici ošetřování a léčení v označeném obsahu slova, tvrdíc, že v nemocnici opatrován nebyl, nýbrž že se stravoval ve svém domově a do nemocnice pouze docházel k ambulatornímu léčení. Správnost tohoto tvrzení připustila podle spisů i správa veřejné nemocnice v přípisu na zemskou správu politickou v Praze ze dne 30. listopadu 1921 (»jmenovaný v nemocnici neležel, nýbrž k převazům pouze docházel«), a v přípisu ze dne 15. prosince 1921, že T. v nemocnici stravován nebyl.

Za tohoto stavu věci sluší míti za prokázáno, že T. se dostalo ve veřejné nemocnici pouze lékařské pomoci, nikoli však i opatření (lože a pobytu, stravy a obsluhy).

Je-li tomu tak, pak nelze důvodně tvrditi, že by byl F. T. býval v nemocnici opatrován a není splněn předpoklad § 8, odst. 3. nemoc. zákona, který váže náhradní povinnost nemocenské pokladny na podmínku, že člen její byl ve veřejné nemocnici nejen léčen, nýbrž i ošetřován.

Okolnost, že člen nemocenské pokladny byl do nemocnice zapsán a veden v evidenci jako pacient na celé zaopatření, nemůže ještě sama o sobě býti dostatečným podkladem pro nárok nemocnice na náhradu ošetřovacích nákladů, poněvadž nárok tento jí přísluší dle § 3 zák. ze dne 5. března 1888, č. 19 zemsk. zák. čes. pouze za skutečné léčení a ošetřování.

Že by však František T. byl požíval třeba jen částečné ošetřování v nemocnici v době od 17. června do 1. července 1921, není obsahem spisů doloženo.

Vzhledem k těmto úvahám bylo naříkané rozhodnutí podle § 7 zákona o správním soudu zrušiti pro nezákonnost.

(Nález nejv. správ. soudu z 25./2. 1924, č. 3136/24.)

Nárok pokladny jedné na vrácení pojistných příspěvků za osobu neprávem pojištěnou u pokladny druhé. K otázce členství pokladen zemědělských. Naříkaným rozhodnutím, bylo v pořadí instancí vysloveno, že okr. nem. pokladna v O. není povinna se Zemědělskou okres. nemocenskou pokladnou v O. provéstí súčtování ohledně nemocenských pojistných příspěvků, přijatých po 1. dubnu 1920 za dělnictvo zemědělské a lesní a vrátiti zemědělské pokladně nemocenské obnos, vyplývající z přijatých pojistných příspěvků nemocenských za pojištěnce zemědělské a lesní, počínajíc 1. dubnem 1920, po srážce částky, vyplacené řečeným pojištěncům po 1. dubnu 1920 na podpůrných dávkách statutárních. Odůvodněno bylo toto rozhodnutí tím, že okr. nem. pokladna v O. nesla v těch případech, kde zeměděští a lesní dělníci u ní po 1. dubnu 1920 skutečně pojištěni byli a kdy ona na ně nemocenské příspěvky pojistné, přijímala, také risiko dotyčného poměru pojistného a že nemůže býti k vyúčtování těchto přijatých nemocenských příspěvků pojistných za dobu tu přidržena. Zemědělská pokladna nemocenská mohla po 1. dubnu 1920 uplatňovati svá práva jen proti zaměstnavatelům, kteří povinnosti své vůči zemědělské pokladně nedostáli.

Uvažuje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, nejvyšší správní soud neshledal, že by jím bylo proti zákonu zasaženo do práv stěžujících si pokladny.

Zákon o nemocenském pojištění neobsahuje nijakého ustanovení, jež by okresní nemocenské pokladně ukládalo povinnost, aby pojistné příspěvky, přijaté za osobu, u ní neprávem pojištěnou, odevzdala pokladně